

digen van kleedingstukken, en zoo is het ook met de ziekenverpleging.

Tot de opvoeding van een jong meisje behoort volstrekt niet alleen het leeren van talen, geschiedenis en letterkunde, maar wel terdege ook het leeren koken, huishouden, mode-maken en ziekenverplegen; en geen vrouwelijke opvoeding moest voltooid worden geacht, eer bleek, dat werkelijk het jonge meisje in dat alles de noodige kennis en oefening had opgedaan.

Het ontbreken hiervan nu brengt teweeg, dat ook de huislijke ziekenverpleging door het eigen personeel al gebrekiger wordt, en dit juist leidt er toe, om de ziekenverpleging steeds meer naar ziekenhuizen over te brengen, of ook in huis aan vreemde handen toe te vertrouwen.

En zonder hierin nu al te puristisch te zijn, mogen we toch niet verhelen, dat deze gang van zaken niet in overeenstemming is met de natuurlijke ordinantiën.

Elke moeder in het gezin moet ziekenverpleegster van professie zijn. De eerstgeroepene. De van zelf aangewezene. Diegene, die geven kan wat geen vreemde kan aanbrengen: de liefde van het moederhart.

Het wegsterven vooral van zoo velen in hospitalen, zonder dat het geloof en de liefde de stervenssponde omringt, is een aanklacht tegen den geest onzer eeuw. Voor 't lichaam alles, maar niets... niets voor de ziel!

Dat nu het Practicisme op dit terrein deze natuurlijke ordening van het gezinsleven zoo heeft achteruitgezet, en almeer den indruk vestigt, alsof de ziekenverpleging door vreemden het natuurlijkst en het meest normale was, kan niet ernstig genoeg worden betreurd.

Zoo openbaart zich een Christelijke liefde, die daarin juist on-Christelijk is, dat ze den grondslag van het natuurlijke leven, dat onder de hoede der Gemeene gratie staat, terugdringt, om er iets *extra's*, iets buitengewoons, voor in de plaats te stellen.

Het wordt dan een „Christelijke” liefde, die *uit* zijn verband rukt, wat *in* zijn verband moest blijven, en die daardoor werkelijke schade aanricht.